

FELICE CARENA, EMAVS.

SIROTE.

NARTE VELIKONJA.

13.

Župan je bil tisti večer izredno dobre volje.

»Kdo bi si bil mislil, da si bodo tako uredili!« je nenadoma začel sredi stavka, da se je žena radovedno ozrla. »Otroke mislim, one v bajti!«

Ženi je bilo srce hitreje od prikrite radosti.

»Da, one v bajti! Mala dva sta čisto prijetna otroka in deklica jako razumno gleda. Mislil sem, da se me bo bala še od zadnjič, saj veš!«

»Kdo bi o tem še govoril!« je naglo zamahnila z roko, a čutila, kako jo je zbedel spomin v dušo. »Otrok hitro pozabi, tudi šibo, če si ž njim prijazen!«

No, da! Razumni otroci, sem dejal. Oblekei sem obljubil malima, kupi jima v trgu, da ne bosta hodila razcapana po vasi!«

»Taja se, taja se!« je dejala sama pri sebi. »Bom,« je rekla na glas.

Molčala sta nekaj časa. Mož je spet zbiral misli in ni vedel, kako bi do dna, kako bi najlepše povedal, kar je imel na srečju, ne da bi trpel kaj njegov ugled.

»Pri župniku sem bil!« je pogrkal ter zalovil mačko, ki je legla na okno.

Županji se je stisnilo srce.